

เรื่องที่ ๑

นายเลียงได้ทำสัญญาว่าจ้างให้นายวันพุธเขียนแบบแปลนอาคารพักอาศัย ๓ ชั้น บริเวณเทศบาลเมืองพลูโต พร้อมกับดำเนินการยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ต่อมาในระหว่างที่นายวันพุธกำลังทำการออกแบบและคำนวณอาคาร คสล. ๓ ชั้น ยังไม่แล้วเสร็จนั้น นายเลียงได้แจ้งนายวันพุธว่าต้องการเปลี่ยนแปลงแบบแปลน โดยเปลี่ยนจากการออกแบบและคำนวณอาคาร ๓ ชั้น เป็น ๔ ชั้นแทน ซึ่งนายวันพุธก็ยินดีปฏิบัติตามความต้องการของนายเลียง เมื่อนายวันพุธได้ออกแบบและคำนวณแล้วเสร็จ จึงได้มีการยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคารต่อเทศบาลเมืองพลูโต โดยมีนายวันพุธเป็นผู้ออกแบบและคำนวณ และผู้ควบคุมงาน ต่อมาเทศบาลเมืองพลูโต ได้มีหนังสือถึงนายเลียง (เจ้าของอาคาร) เพื่อแจ้งคำสั่งให้แก้ไขเปลี่ยนแปลง แผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน หรือรายการคำนวณ ตามมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ พร้อมรับคำขออนุญาตคืน เพื่อจัดการแก้ไขและจัดส่งเอกสาร หรือแก้ไขเอกสารให้ถูกต้องตามคำสั่ง และส่งคืนภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งดังกล่าว นายเลียงจึงได้ประสานงานแจ้งไปยังนายวันพุธให้ทราบเรื่องดังกล่าว โดยนายวันพุธรับจะไปดำเนินการติดต่อเทศบาลเมืองพลูโต เพื่อขอรับแบบและรายการคำนวณมาดำเนินการแก้ไขตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งนายวันพุธได้ไปติดต่อสำนักงานเทศบาลเมืองพลูโต แต่ไม่สามารถขอรับแบบแปลนและรายการคำนวณคืนได้ เนื่องจากนางสาวเฉอปรางไม่มีหนังสือรับมอบอำนาจจากนายเลียงในฐานะเจ้าของอาคาร สำนักงานเทศบาลเมืองพลูโตจึงไม่สามารถส่งมอบเอกสารคืนให้กับนายวันพุธได้ ภายหลังจากเกิดปัญหาดังกล่าวนายวันพุธไม่ได้ติดต่อกลับไปยังนายเลียงเพื่อดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าวแต่อย่างใด จนเป็นเหตุให้ล่วงเลยระยะเวลาดำเนินการแก้ไขตามคำสั่งของ เจ้าพนักงานท้องถิ่น เทศบาลเมืองพลูโตจึงได้มีหนังสือเพื่อแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตก่อสร้างตามคำขออนุญาตก่อสร้างอาคาร

คณะกรรมการจรรยาบรรณเห็นว่าเมื่อนายวันพุธรับเป็นผู้ออกแบบและคำนวณอาคารดังกล่าวแล้ว นายวันพุธย่อมมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการแก้ไขแบบแปลนและรายการคำนวณให้ถูกต้องตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงข้างต้นว่า นางสาวเฉอปรางมีพฤติการณ์เพิกเฉยและละทิ้งงานในการแก้ไขแบบแปลนและรายการคำนวณตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยไม่มีเหตุอันสมควร จนเป็นเหตุให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งไม่อนุญาตก่อสร้างอาคารดังกล่าว การกระทำของนายวันพุธจึงเข้าข่ายเป็นการละทิ้งงานที่ได้รับทำโดยไม่มีเหตุอันสมควรอันเป็นความผิดตามข้อ ๓ (๘) ของข้อบังคับสภาวิศวกร ว่าด้วยจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพวิศวกรรมและการประพฤติผิดจรรยาบรรณอันจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๔๓ จึงเห็นสมควรลงโทษตักเตือนในประเด็นนี้เพื่อให้มีความระมัดระวังในการประกอบวิชาชีพ

เรื่องที่ ๒

นางสาวกระเกด ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมสาขาวิศวกรรมโยธา ระดับสามัญวิศวกร รับเป็นวิศวกรผู้ควบคุมงานก่อสร้างสถานออกกำลังกาย บริเวณจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยขณะระหว่างการก่อสร้าง เกิดเหตุโครงหลังคาเหล็กพังถล่มลงมา คณะกรรมการจรรยาบรรณพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามข้อ ๖ วรรคสอง ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้ควบคุมงาน ในกรณีที่ผู้ควบคุมงานเห็นว่า เครื่องมือเครื่องใช้ หรือวิธีการก่อสร้างที่ใช้ดำเนินการอยู่ อาจก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ผู้ควบคุมงานต้องแจ้งให้ผู้ดำเนินการทราบเพื่อจัดการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงเครื่องมือ เครื่องใช้ หรือวิธีการก่อสร้างให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสมและปลอดภัย เมื่อข้อเท็จจริงตามบันทึกถ้อยคำของนายเรื่อง (เจ้าของอาคาร) นายจ้อย (ผู้รับเหมาก่อสร้าง) และนายศรีปราษฎ์ (คนขับรถเครนขนาด ๕๐ ตัน) ที่ได้ให้ไว้กับคณะกรรมการไต่สวน ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ขณะที่มีกรวยโครงหลังคาที่เกิดเหตุขึ้น ได้มีช่างเชื่อมนั่งและเกาะขึ้นไปพร้อมกับโครงหลังคา จำนวน ๘ คน โดยแบ่งเป็น ๔ มุม มุมละ ๒ คน ประกอบกับนางสาวกระเกด ในฐานะผู้ควบคุมงานได้ยอมรับต่อคณะกรรมการไต่สวนว่า ไม่ได้กำหนดแผนการดำเนินการก่อสร้างเกี่ยวกับด้านความปลอดภัยตามที่กฎหมายกำหนดไว้แต่อย่างใด โดยขณะก่อนเกิดเหตุนางสาวกระเกดได้เห็นและทราบข้อเท็จจริงแล้วว่า มีช่างเชื่อมขึ้นไปนั่งและเกาะบริเวณมุมของโครงหลังคาที่เกิดเหตุ ซึ่งเป็นวิธีการที่ไม่ปลอดภัย แต่มิได้หักท้วงแต่อย่างใด เนื่องจากนางสาวกระเกดเห็นว่าตนเองเคยร่วมงานกับผู้รับเหมาก่อสร้างดังกล่าวและได้มีการพูดคุยในเรื่องความปลอดภัยมาก่อน โดยผู้รับเหมาก่อสร้างมีความชำนาญในงานลักษณะดังกล่าว คณะกรรมการจรรยาบรรณพิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์และการกระทำของนางสาวกระเกด ในฐานะผู้ควบคุมงาน มีการละเลยมิได้ให้ความสำคัญในเรื่องของวิศวกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งตามปกติวิสัยในฐานะวิศวกรผู้ควบคุมงาน เมื่อเห็นว่าวิธีการก่อสร้างที่ใช้ดำเนินการอยู่นั้น อาจก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ต้องแจ้งให้ผู้เกี่ยวข้องทราบเพื่อจัดการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงวิธีการก่อสร้างให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสมและปลอดภัย ตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้ควบคุมงานในข้อ ๖ วรรคสอง ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ประกอบกับตามพยานหลักฐานรูปถ่ายเหตุการณ์โครงสร้างหลังคาอาคารที่เกิดเหตุถล่มของงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย สำนักปลัดเทศบาล ไม่ปรากฏว่ามีการติดตั้งนั่งร้านซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการทำงานในที่สูง และเพื่อความปลอดภัยในการทำงานแต่อย่างใด อีกทั้งปรากฏข้อเท็จจริงว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบพบว่าการก่อสร้างไม่เป็นไปตามรูปแบบที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ด้วยเหตุดังกล่าว คณะกรรมการจรรยาบรรณจึงมีความเห็นว่ากรกระทำของนางสาวกระเกด เข้าข่ายเป็นการปฏิบัติงานที่ไม่ถูกต้องตามหลักปฏิบัติและวิชาการ จึงเห็นสมควรลงโทษพักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมของนางสาวกระเกด ในความผิดตามข้อ ๓ (๒) ของข้อบังคับสภาวิศวกร ว่าด้วยจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพวิศวกรรมและการประพฤติผิดจรรยาบรรณอันจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๔๓ โดยมีกำหนดระยะเวลา ๓ ปี นับแต่วันที่รับแจ้งคำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการจรรยาบรรณ